

Đôi dòng cảm tưởng về cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với cô Thu Hà và Phi Oanh tại Houston

Biết phải bắt đầu viết như thế nào ... khi niềm vui là những con sóng vẫn dâng trào và xoay tròn trong tôi. Vài giờ ngắn ngủi gặp cô Thu Hà và Phi Oanh tại Houston, thành phố không ai trong chúng tôi sinh sống, đã mang đến cho tôi một kỷ niệm khó quên. Phải chăng đây là sự ngẫu nhiên? Đối với tôi, hai chữ cơ duyên có lẽ hợp lý hơn. Tự dung tôi may mắn gặp được hai nhân vật nổi tiếng của Trần Quốc Tuấn cùng một lúc!

Sáng thứ Sáu, Phi Oanh gọi email báo cô Thu Hà vừa đến Austin thăm đám học trò tụi mình nè. Trời đất! Cô quyết định chuyên đi chơi xa chớp nhoáng như làm thơ vậy sao? Tôi đang chuẩn bị lái xe từ Dallas về Houston để thăm bố mẹ tôi cuối tuần này. Tôi cảm thấy thật áy náy vì không đến Austin để gặp cô cho phải đạo học trò. Phi Oanh bảo không sao đâu. Phi Oanh dự định chờ cô đến Houston chơi vì thành phố không xa Austin và ở đây có nhiều sinh hoạt của người Việt. Nghe vậy tôi thấy đỡ bức rức. Tôi xin Phi Oanh số điện thoại để hỏi thăm cô. Vừa nghe giọng nói của cô từ đầu giây bên kia, tôi thấy phê liền! Tôi có cảm tưởng đang nói chuyện với nữ ca sĩ Khánh Ly bởi cái giọng Hà Nội thật chuẩn, nhưng giọng của cô nhẹ hơn. (Hôm sau mẹ tôi cứ khen giọng của cô Thu Hà nghe sang lắm) Chưa học cô một ngày, chỉ nhớ cái dáng của cô thoáng qua phòng giáo viên năm xưa, được nhìn hình cô trong trang web Trần Quốc Tuấn, rất thích thú đọc những bài thơ của cô và lời viết của bạn bè về cô, nay được nghe giọng của cô, tôi cảm thấy sự gần gũi giữa cô và trò. Lòng thật nao nao được gặp cô hôm sau...

Phi Oanh ở cách tôi cũng không xa, độ 4 tiếng lái xe. Đôi lần chúng tôi gọi email hỏi thăm, mà chưa có dịp gặp mặt. Bao lâu nay tôi phục Phi Oanh vì cố gắng không ngừng của cô bạn “láng giềng” để liên kết thầy cô và bạn bè. Trang web Trần Quốc Tuấn chỉ ra đời vài tháng đã mang đến những niềm vui thật bất ngờ cho nhiều người. Nghĩ đến hai chữ “phi đạn” mà Đức Hạnh dành cho cô bạn này tôi thấy hơi ớn. Có lẽ tôi phải ghé Walmart mua áo giáp trước khi giáp mặt, cho chắc ăn!

Sáng thứ Bảy nghe tôi báo sẽ có cô giáo ở xa đến thăm, bố mẹ tôi liền trách tôi sao lại để cô đi thăm trò. Bước ra khỏi cửa để đi bác sĩ, mẹ tôi cứ nhắc là ráng giữ cô ở lại chơi lâu một tí chờ mẹ tôi về. Được độ dăm phút thì cô Thu Hà gọi “Cô và Phi Oanh bắt đầu rời Austin đây. Em đi ngủ tiếp đi. Hai tiếng nữa cô mới đến gõ cửa.” Đỡ quá, tôi có chút ít thời giờ để kể sơ qua cho bố mẹ tôi về hai người khách quý sắp gặp. Cô Thu Hà và Phi Oanh vừa bước vào nhà, không khí trong nhà sinh động hẳn lên. Thật rộn ràng với câu chuyện không ngừng của mẹ tôi với cô và Phi Oanh. Phải khó khăn lắm tôi mới dừng được nỗi vui quá đỗi của mẹ tôi vì bụng tôi đang làm reo. Điện thoại di động của Phi Oanh cũng réo không ngừng vì thầy nào đó và vài bạn muốn biết cô Thu Hà đến Houston an toàn, Thắng bàn về ngày họp mặt sắp tới tại San Jose. Phi Oanh đâu chỉ là webmaster, mà là information center của Trần Quốc Tuấn. Muốn biết tin tức gì về Trần Quốc Tuấn xin gọi 1-800-Phi-Oanh !

Trên đường đến tiệm ăn, tiếng nói cười rộn rã của cả ba người rộn rã chẳng khác nào pháo của ngày tết. Ôi thôi đủ chuyện, từ câu chuyện vượt biên tiếp nối từ trong nhà, đến những mảnh kỷ niệm còn sót lại từ ngôi trường cách nửa vòng trái đất, đã gần 30 năm. Vui chuyện, thỉnh thoảng tôi sợ quên đường đến tiệm. Cũng chẳng sao, tôi đâu có cho Phi

Oanh biết địa chỉ của tiệm nên dù có đi lạc, lái vòng vo có ai biết! Nghe kinh nghiệm xương máu của Đắc Hùng, trước khi lên xe, tôi phải ráng cẩn thận là Phi Oanh không mang theo GPS. Tôi bị dị ứng khi lái xe có người khác chỉ đường từng chút bên cạnh. Xe chạy không lo vượt quá tốc độ vì lái xe một quãng ngắn phải dừng đóng tiền mãi lộ. Cô Thu Hà ngồi bên cứ thắc mắc sao xứ Cowboy này làm tiền dữ vậy. Tôi phải giải thích là kinh tế xuống, chính phủ cần tiền để lo cho dân. Trở lại câu chuyện trên xe, cô vừa đặt lưng lên ghế, nghe cô hỏi vài câu tôi đã biết sau lưng cô có hai con mắt, to lắm. Không phải mắt của Phi Oanh ngồi sau đâu. Tôi đánh hơi hai con mắt sau của cô từ hơn tháng trước, giờ kiểm nghiệm lại cho vui. Cả cô và trò đều nhạy cảm như vậy! Cô cứ rộn rã với những câu chuyện, rồi những câu nói băng quơ như người ta đang câu cá vậy. Viết đến đây tôi không khỏi cười thầm. Tôi nghĩ cô cũng cười khi đọc đến đoạn này, cả Phi Oanh (vì cũng tại Phi Oanh). Ở niềm vui có khi bắt đầu từ những điều nói ít, hiểu nhiều, dễ làm người ngoài cuộc thắc mắc và có thể hiểu lầm. Thôi tôi không lung tung nữa.

Đến tiệm đề tài câu chuyện lại xoay quanh những kỷ niệm nhỏ ở Trần Quốc Tuấn cả 3 cô trò cố bươi móc lại, đến cuộc sống của mỗi người vẫn tắt từ 30 năm qua. Cầm ly trà trên tay mà lòng tôi ấm lại ... Gió bên ngoài lác lư mấy cái cây xơ xác lá, mang lại hình ảnh tưởng chừng đã mất đi với bận rộn của thời gian, với cái dĩ vãng của một thời đen tối nhất của cuộc đời, giờ nhìn lại mới thấy là mình may mắn có được. May mắn vì đó là thử nghiệm trung thực nhất của tình người, trong ai cũng có, gặp đúng điều kiện sẽ bộc lộ ra. Phi Oanh, tôi và các bạn có cái may mắn nhận được từ thầy cô bao năm vẫn đoái hoài đến đám học trò giờ đã bắt đầu hai thứ tóc. Ăn xong 3 cô trò dạo khu mall HongKong4, nơi ai đến Houston cũng muốn ghé một lần cho biết. Ghé vào tiệm sách câu chuyện trong trường vẫn rộn rã về các thầy cô. Rất bất ngờ tôi khám phá hai điều rất thú vị: cô Thu Hà làm thơ rất hay mà ít khi đọc thơ, Phi Oanh nhớ thơ của người khác như ăn cháo vậy. Nghe hai cô trò đáp qua, đôi lại tôi giật mình, may không mở miệng sớm, ắt sẽ bị chê râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Thời giờ khi vui bao giờ cũng trôi qua quá nhanh. Nhìn đồng hồ gần 5 giờ chiều, Phi Oanh cũng cần lái xe về lại Austin. Vừa trở lại nhà bố mẹ tôi, mẹ tôi đã chạy ào ra cửa như đã chờ đợi chúng tôi lâu lắm rồi. Tôi bận vài việc từ sở qua điện thoại mà cũng nghe loáng thoáng mẹ tôi kể cho Phi Oanh về cái tay bị gãy từ hơn tháng trước, kể cho cô Thu Hà nghe sơ qua về từng người trong gia đình tôi. Xe Phi Oanh rời đã lâu mà mẹ tôi vẫn bịn rịn đứng trước cửa vì niềm vui bất chợt mà cô giáo và cô bạn cùng trường đã mang đến cho mẹ, và cả bố tôi nữa. Niềm vui ấy vẫn trào ra trong buổi ăn tối và cuộc điện đàm giữa mẹ tôi và mấy người chị và em gái đến gần đêm. Tôi chắc rằng hàng tuần gọi điện thoại hỏi thăm mẹ tôi, thời gian nói chuyện sẽ kéo dài thêm 15 phút với câu chuyện về cô Thu Hà và Phi Oanh! Có thể điều như vậy sẽ tiếp diễn hàng mấy tháng.

Trên đường lái xe về Dallas, nắng đang nhạt dần. Hàng cây bên đường đỏ vàng rực rỡ ngày hôm trước, sau vài cơn gió mạnh qua đêm, giờ chỉ trơ cành héo lá. Xa kia hai cây úa tàn dựa sát vào nhau để nương tựa những ngày còn lại. Vài cái lá còn sót lại méo mó nụ cười với niềm vui mà cơn gió từ ba phía theo cơ duyên mang đến. Vài giọt nước vỡ trên mặt gương. À cơn mưa hạnh phúc cuối thu ...